Estetica Dedublării

On Februarie 23, 2018

Încearcă să fixezi noi criterii de referință dimensiunii creației pe care o experimentezi, surprinzând alt mod de a fi al aceleași naturi care te definește.

Cu fiecare zi ce trecea mă vedeam altcineva, m-aș fi vrut altcineva și într-un final să rămân doar eu, o construcție abstractă, un "ireal" care permite înțelegerea faptului că realul nu poate exista decât pentru că are în el ceva suprareal, o revelație din astral, un spirit liber dublat de tentația de a se proiecta în viitor.

Acest proces neobosit, în continuă schimbare, starea de a fi mereu altceva sub raportul dintre ascunsul unei lumi proprii ajunsă la limitele ei și aventura unei misterioase chemări spre o împlinire care își cere absolutul, era menit să dezlege taina unor virtuți reunite și suverane într-un același spațiu al purității, numit "Naturalism Sui Generis".

Mintea mea inventivă, sub diversitatea expresiilor artistice și a surselor nesecate de informații, urmărea această ființă stranie ce decurgea nu atât din naturalismul imaginii pe care o compune gradul cel mai înalt de expresivitate atribuit încărcăturii afective, ci din asocierea enigmatică a două curente artistice compatibile: simbolismul și suprarealismul, făcând mai mult decât evidentă ideea de coeziune într-un singur tot numit: "Violarea Plauzibilului".

Fiecare nivel de creației constituie o linie din cache-ul unui traseu din adâncul zonelor ascunse ale nebuniei, în limitele realității surprinse în multiple ipostaze. O linie care, trasând forme de undă, este pe ascuns în căutarea unei înrudiri cu viziunea unei compoziții încă nefinisate, producând un ecou al neprevăzutului din preajma evenimentelor și influențelor mediului de comunicare artistică.

Linia ajută trăirile să prindă formă materială, intensitate sporită, metamorfozându-se în alte forme ce capătă identitate prin expresiile degajate într-o dublă rotație simultană: simbolul, care conferă exprimărilor o ambiguitate debordantă, și o prefigurare a manifestării în exterior a ființei care transcende personalitatea limitată.

Leadership: Iei în considerare contextul argumentativ în care vorbești despre tine ca "operă de artă", schițând suplimentar liniile unei estetici preocupate de stilizarea sinelui prin modelarea subiectivă a Universului exterior?

Cu astea fiind zise, mă rezum la a concluziona: eram indicele unui Eu aparținând unei entități paralele care se afla în lumea artei, propusă de o izbucnire a sufletului, încadrată între liniile unei interpretări posibile a universului imaginar, nedefinit biologic. Această entitate se contura prin jocul metamorfozelor ambigue ale diverselor chipuri și siluete cărora unii dintre cei care le-au contemplat le-ar fi dat o singură notă de stil: hazardul nelimitat.

Principala mea greșeală, dată de forțele sensibilului ce exercitau o presiune crescândă asupra aparentului, era de a crede într-un imaginar care face tot posibilul să suplinească viul, înșelând amarnic realitatea. Ca și când ar fi trebuit să descopăr perspectiva unei noi făpturi îndumnezeite, reprezentată simbolic într-o manieră care nu trebuie să copieze realitatea, dar care își câștigă existența pe principiul asocierilor și al corelațiilor suprarealiste, prin combinarea unor elemente perfect verosimile.

Adevărata operă de artă este un rezultat al încărcăturii afective produsă din asocierea simbolică a două realități contrare, dar compatibile, utilizată cu scopul de a transcende personalitatea limitată.

Borges atribuie versiunii poemului lui Hernandez ("Biografia lui Tadeo Isidoro Cruz"), propria lui semnificație. În poem, soldatul Cruz se alătură fugarului Martin Fierro, fiindcă nu poate comite delictul de a ucide un viteaz. Astfel, el se întoarce la propriul trecut, regăsindu-se pe sine. În sfârșit își vede propriul chip și finalul povestirii capătă măreția unei revelații. Există un moment în viața fiecărui om: când aflăm cine suntem. Cruz își înțelege în această clipă destinul și își contemplă, ca într-o oglindă, chipul etern. Privind chipul înfricoșător al lui Fierro, înțelege că "celălalt era el". 1

Contemplarea neîncetată a realității supreme este o dovadă a sensibilității cu care abordezi tot ce te înconjoară, imaginându-te purtat de murmurul materiei în elanul spre complexitate, surprinzând alt mod de a fi al aceleași naturi.

Ca o paranteză, acest gen de asociere cu o "entitate model", prezentată ca natură statică, își are precedentul în tehnica colajului cubist care pune sub semnul îndoielii doar realismul iluzoriu, prezintând ființe și lucruri într-o manieră în care nu au mai fost percepute: prin diverse elemente și figuri geometrice, linii continue sau intrerupte, semne grafice, puncte de forță și contururi orientative, pentru a semnifica profunzimea spațială.

Dincolo de învelișul cel mai subtil al înțelesurilor desprinse din țesutul unei viziuni spirituale, care ne permite să experimentăm starea de unitate profundă, există o alchimie a actului creator asemenea unui "Alter Ego" de care ești conștient că nu te poți separa vreodată.

Michelangelo l-a creat pe David ca un fel de dublură a sa într-o viață veșnică, în încercarea de a se ridica deasupra efemerului. Ce altă modalitate mai bună este de a explora personalitatea noastră complexă decât prin transportarea ei într-o realitate alternativă, într-o lume paralelă?

Actul creator este o sumă a percepțiilor despre sine concretizată într-o dublare expresivă a unei trăiri individuale care este redată sub forma unui mesaj către exterior: "Câștigă-ți Eternitatea ! "

Estetica Dedublării se adresează spațiului inerent creației din care se întrupează viitorul, aferent principiului asocierii simbolice dus până la un paroxism al situațiilor ambigue prin combinarea unor elemente reale cu altele neverosimile, utilizând adesea tehnica colajului suprarealist sau cubist.

* Notă: Jorge Luis Borges - *Proză completă, vol 2* , Editura Polirom. 2006.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-dedublarii.html